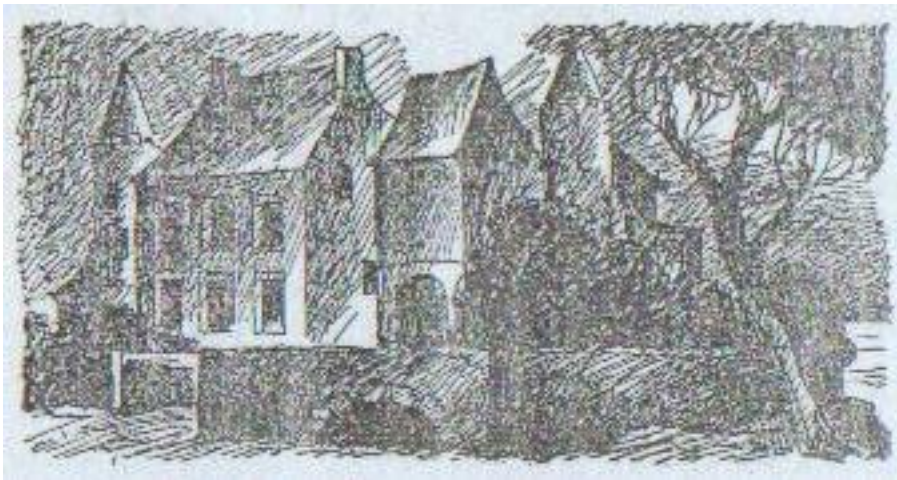

GERONIMOHOORSPELEN

Dodenhuis

Een scenario geschreven door de heer J. de Boer.

DODENHUIS

SAMENVATTING VAN DE VIERDE SERIE

Door J. de Boer

(1947).. Na afloop van de dubbele zaak (van serie 3) in Wildesbrough Castle die vooraf was gegaan door een eerder onopgelost ongeval of mogelijk ook misdrijf en als rode draad door de dodenhuis-saga loopt,..werd het gerechtelijk dossier versneld afgesloten tot grote ergenis van de publieke pers die de wijze van afhandeling als zeer dubieus bekritiseerde. Toch probeerde men in Wildesbrough zoveel mogelijk het gewone maatschappelijke leven weer op te pakken.

De waarnemend manager van het kasteel die zich bereid had verklaard het beheer voorlopig op zich te nemen samen met zijn boekhouder, stelde vast dat de financiële situatie overschat en allesbehalve rooskleurig was, ondanks de waardevolle schilderijen die wettig bij het kasteel hoorden maar geen beschikbaar geld betekenden om de steeds zwaardere 'overhead'kosten te kunnen dekken.

Er moest snel een plan komen om een faillissement af te wenden en te voorkomen dat de Amerikaanse staat opnieuw de huisbaas zou worden van het kasteel waarbij tevens beslag op de schilderijen zou worden gelegd.

Na moeizaam overleg besloot de 'kasteelgroep' als open stichting verder te gaan om het negatieve imago van Wildesbrough weg te poetsen.

Het plan werd opgevat om de centrale hal op de begane grond nieuw leven in te blazen. Er stond immers een kapitale vier klaviers zeven ranks Wurlitzer geïnstalleerd die met de juiste man achter de speeltafel voor muzikaal vuurwerk kon zorgen ter ondersteuning van entertainment en de duistere voorgeschiedenis wel zou doen vergeten. Tevens zou de schilderijen-galerij op de eerste verdieping opengesteld worden waarbij de drie stukken van Jan Vermeer ,waaronder zijn door de Amerikanen herbenoemde werk "The Patriot" de belangrijkste publiekstrekkingen zouden zijn.

Een 'Broadway relatie' die het kasteel inmiddels 'goed' had leren kennen en bedreven in public relations zou al haar invloed gebruiken om voor de musical "The Dollarprincess" investeerders te vinden terwijl de voorlopige manager een gezelschap muzikanten en artiesten zou

samenstellen. De premiere van 'de dollarprinses' moest onder leiding van een superieure componist-dirigent zo snel mogelijk van start gaan om aan de nodige omzet te komen waardoor de eerste financiële problemen opgelost zouden zijn. Het gelukte de manager om een weergaloze zangeres te contracteren die bereid was vanuit europa naar de verenigde staten over te komen om de hoofdrol voor haar rekening te nemen; de oostenrijkse Herta Talmar.

Eind Maart 1947 was de organisatie zover dat de musical "De Dollarprinses" in Wildesbrough Town Hall haar eerste avonduitvoering beleefde voor een 300koppig publiek met veel prominente genodigden op de eerste rijen waaronder de burgemeester van Wildesbrough en inspecteur Cleveland die weer eens uit New York was gekomen. Hij kon het niet laten om met een ondeugende glimlach naast Beatrice plaats te nemen.

De eerste akte opende met een fonkelende ouverture onder aanvoering van de dirigent die meteen het publiek op zijn hand enthousiast achter zich schaarde, ook aangemoedigd door de geweldenaar achter de Wurlitzer die nog net niet zeer aan de oren deed. De sfeer zat er al goed in, maar toen 'circusprinses' Herta Talmar ten tonele verscheen leken als bij toverslag alle donkere jaren van het kasteel vergeten. Met haar magische stem liet zij het publiek beurtelings koud en dan weer warm worden. Zelfs bij de zure Beatrice stond haar gezicht eindelijk eens vrolijk.

De manager en zijn promotion-team zagen vol tevredenheid vanaf de eerste galerij toe dat entertainment in combinatie met de schilderijen-collectie de toekomst voor het kasteel was tot ,...vlak voor de pauze van het tweede bedrijf, even voor negenen ...

Na vijf kwartier zat het eerste eerste bedrijf van 'de dollarprinses' er op. De dirigent ,nu al zeker van een geslaagde happening, keerde zich naar het publiek om het eerste applaus in ontvangst te nemen waarmee meteen de pauze aanbrak, maar zijn blik verstarde toen hij een man in een natte grijze regenjas met opgestoken kraag gewaar werd die achterin de hal positie had gekozen en de dirigent strak aankeek. De 'meastro' herkende in de persoon onmiddellijk de deurwaarder waar hij het al eerder mee aan de stok had vanwege de schulden die zich hadden opgestapeld door eerder geflopte muzikale theater-producties elders en besepte maar al te goed dat ze voor hem kwamen, vast en zeker met meerderen.

Hij mocht hoe dan ook op dit cruciale moment geen spier vertrekken om deze eerste avond van de dollarprinses, waarvoor een weergaloze gast-zangeres was aangetrokken uit europa, niet negatief te beïnvloeden juist omdat het vervolgplan gericht was op de 78-toeren grammaphoonplaten-producties.

Terwijl iedereen van de pauze gebruik maakte om even de benen te strekken, een rondje langs de schilderijen te lopen op de eerste verdieping of anderen een hapje en drankje gebruikten aan de bar op de middenbegane grond, liep de muziekmaster glimlachend en zo ontspannen mogelijk de linker-overlooptrap op achterlangs de Wurlitzer die even een kwartiertje tot rust bleef, naar de artiesten-kamer midden noordzijde waar de hoofdrol-zangeres en 'cast' hem opwachte.

Na een bruisende eerste helft die niet beter kon werd de dirigent in de verzamelkamer hartelijk daarvoor onthaald door het theater-gezelschap met de stralende hoofdrol-zangeres in hun midden. Zonder te laten merken dat er iets op til was beantwoorde hij de spontane collegialiteit op dezelfde manier, maar keek meteen snel rond waar zijn trouwe toneelknecht Reinhart was die al vele jaren verdienstelijk met hem optrok. Aha,..daar stond hij bij de brede vensterbank. Er was geen tijd te verliezen in deze korte adempauze. Terwijl het publiek alweer ongeduldig de plaatsen begon in te nemen moesten zij snel een plan trekken om zich straks aan het eind van de avond uit deze netelige situatie te redden en door de mazen van het net te glippen dat de belasting-beambten voor hen aan het spannen waren. Met een korte samenvallende blik van verstandhouding maakte hij Reinhart iets duidelijk die het met een nauwelijks zichtbaar knikje kenbaar maakte dat hij de muziekmaster begreep. Ze hadden er allang op gerekend een keer gebruik te moeten maken van een ingestudeerde aftocht maar moesten het nog vijf kwartier volhouden om een succesvolle avond die van groot belang was voor alle betrokkenen niet te schaden.

..Daar deed de Wurlitzer zich al horen, ..De 'cast' moest zich haasten, het tweede bedrijf van de dollarprinses diende zich aan. ...

Ondanks de aanwezigheid van incasso-ambtenaren in de kasteelzaal die dirigent Richard Robertson als doelwit op het oog hadden aan het eind van de avond verliep het tweede bedrijf even vlekkeloos als het eerste. Met een gezicht alsof niets hem kon deren hield de muziekprofessor de partituur en regie volledig onder controle, tussendoor observerend waar de man in het grijs positie had

ingenomen. Hij stond nu op de zwart-witte plavuizen voor de westelijke centrale gang. De man pakte het overigens niet erg slim aan. Hij trok de aandacht met zijn onberispte strakke uiterlijk en had zich beter wat populairder gekleed voor zijn opdracht. Straks zou Reinhart wel meer informatie hebben over de situatie rondom.

De avond van de dollarprinses kwam ten einde met een staande ovatie. Terwijl een grote groep van het publiek bleef plakken op het centrale 'compas' van de kunstige mozaïekvloer om nog een glimp van de cast en vooral van de hoofdrol-zangeres op te vangen, wellicht nog even spreken,..kwam het er nu in de komende ogenblikken voor dirigent Robertson en zijn assistent op aan om vanuit de kleine kleedruimte aan de noordzijde van het kasteel zonder kleerscheuren weg te zien komen langs de incasso-beambten.

--..En? ..vroeg dirigent Robertson zijn theaterknecht Reinhart.

~..'Er staan er nog twee te posten aan de voorkant, onderaan de trappenhuisen van de fronttorens' ,antwoorde Reinhart ,..'en het regent hard'.

--..Dat is in ons voordeel, we wisselen nu meteen van kleding. Jij trekt tevens de zwarte regencape aan met opgestoken kraag en regenhoed en wekt vooral de indruk dat je je gezicht wilt verbergen.

~..Geen probleem, ik ben ook toneelstudent geweest.

--..Wat mij betreft, ik heb hier genoeg toneelkleding om me anders voor te doen. Ik gebruik die krulletjes-pruik en plaksnorretje.

~..Je lijkt er op een uit de Strauss-family.

--..Je neemt hier vandaan het linker trapje naar beneden langs de Wurlitzer, iets verder op de begane grond doe je net of je schrikt van de deurwaarder en neemt dan links de glas-in-lood deur en de trap naar de eerste verdieping. Je loopt gehaast geheel die kant af langs de schilderijen en blijft achteraan dan even stil staan om hun reactie af te wachten. Zij moeten de indruk hebben dat je via het trappenhuis in de zuid-oosttoren probeert weg te komen. ...

~..'Er schijnt ook een politie-inspecteur aanwezig te zijn in de zaal' ,merkte Reinhart op.

--..mja,..hij zat op de voorste rij ,maar dat hoeft niet ongunstig te zijn. Bovendien kunnen ze jou niets maken. Ze moeten jou laten gaan omdat jij geen enkele affiniteit hebt met de belastende dossiers die betrekking op mijn persoon hebben. Wanneer jij op de eerste galerij bent en ze daar bezig houd ,neem ik het rechter trapje langs de Wurlitzer ,meng me

onder het publiek en kuier gewoon door de centrale uitgang naar buiten. We treffen elkaar weer op ons logeer-adres en houden ons daar voorlopig schuil.

~..Alles is duidelijk.

--..Kom vriend, we wagen het er op. Jij dus het linkertrapje, ik het rechter. We gaan voor het derde bedrijf van 'de dollarprinses' ,onze toegift voor het publiek,..hahaha

Het was inmiddels noodweer geworden.

Veel publiek bleef schuilen ,een goede reden om langer te blijven.

Zonder onderbreking liepen de razende golven zich te pletter onderaan de rotsen van Wildesbrough waar spookachtig het weerlicht in weerkaatste.

De afleidings-manoeuvre van pseudo-dirigent Reinhart gekleed in het zwart velours had resultaat, maar iets anders dan verwacht. Zodra vanachter de Wurlitzer vandaan en op de begane grond, reageerde de incasso-chef die inderdaad veronderstelde met Robertson van doen te hebben door met de vingers te knippen naar iemand achter hem. Meteen kwam er vanuit de gang een collega van hem te voorschijn. Het was dus een 'twee tegen een' situatie ,dat was duidelijk. Reinhart deed opzichtig de kraag van de regencape verder voor zijn gezicht ,zette de hoed lager ,schoot met een snelle beweging de glas-in-lood deur door en de trap op naar de eerste verdieping. Met enkele snelle passen was hij bij de eerste 'doorkijk' waarvandaan hij vooroverleunend over het ringhek constateerde dat de twee beambten zich een weg hadden gebaad tussen het resterende publiek en de cast die inmiddels allen in de gaten hadden dat er iets gaande was in de hal. De twee waren al ieder links en rechts bij een trap en zouden snel boven zijn. Ze keken al omhoog naar hem, maar al waren ze deurwaarders, ze hadden geen agent bij zich en konden hem dus niet staande houden omdat ze daartoe niet bevoegd waren. Als ze dat zouden proberen gingen ze wat beleven.

Reinhart kon nu nog het gangetje naar de noordoost-toren inschieten en snel het trappenhuis nemen, maar efficiënter was ze op de eerste galerij bezig te houden om ruim baan te maken voor Robertson. Daar waren ze al aan beide kanten. Hij in het midden, in de tang, pal voor het middelste van de drie schilderijen van Jan Vermeer; 'The Patriot'. Vanaf hier kon hij zijn dirigent Richard Robertson zien die net het andere trapje naast de

Wurlitzer af kwam, voor hem was de weg vrij. Maar wat deed hij nu?! ..Waarom bleef hij daar stil staan?! ..

Reinhart had het in eerste instantie uitstekend gedaan. Voor dirigent Robertson was de kust veilig, maar die zag nu vanaf het kleine trapje langs de Wurlitzer hoe zijn operette-assistent in de knel zat tussen de incasso-ambtenaar en zijn medewerker linksboven op de schilderijen-galerij. Robertson bedacht zich. Hij kon zijn collega niet zomaar aan zijn lot over laten en moest eerst zien hoe het in scene gezette relletje op de eerste verdieping ging aflopen. Daar kreeg hij een geniale inval; Hij stapte vanaf de trap het podium van de Wurlitzer op en nam plaats achter de toetsentafel. Dit was de laatste plaats waar ze hem zouden zoeken. Alle aandacht ging naar de eerste verdieping en hij was toch vermomd. Bovendien zat hij nu met zijn rug naar de zaal toe, maar kon ondertussen alles overzien door de groothoek-spiegel boven de speeltafel. De man in het grijs naderde nu rustig pseudo-dirigent Reinhart vanaf de zuidzijde en zijn collega van daar tegenover.

'Bespaar u alle moeite professor', sprak de incassoman als een typisch juridisch deskundige glimlachend de pseudo-dirigent aan. 'Werkt u gewoon met ons mee, dan vinden we samen een oplossing voor uw openstaande kredieten',..'u moet begrijpen dat dit eraan zat te komen'. Natuurlijk wist Reinart dat net zo goed als zijn dirigent-compagnon waar hij zich nu voor uitgaf, maar juist daarom mocht hun grammaphoonplaten-project nu niet in duigen vallen. Hij moest koste wat kost weg komen met Richard. Op hetzelfde moment zette Robertson achter de speeltafel met alle registers open "Der Schone Galethe" in van Frans von Suppe. Alle aanwezigen vroegen zich stomverbaasd af wie er plotseling op de Wurlitzer begon te spelen zodanig dat al het glaswerk begon te trillen. Op datzelfde moment nam Reinart zijn kans waar door van de verrassing gebruik te maken. Razendsnel glipte hij langs de man in het grijs naar de zuidzijde maar helaas, daar kwam net die politie-inspecteur vandaan die op de voorste rij had gezeten tijdens de uitvoering, ..aaiaai ,als die zich er mee ging bemoeien ging hun 'derde bedrijf ' van deze avond niet goed komen, ..omkeren dan maar weer de andere kant op en langs die twee incasso-snoeshanen zien te komen, ..hoe dan ook! ...

De man in het grijs had zich hersteld van de algehele consternatie en was niet van plan zich nog een keer te laten passeren door de

gemaskerde pseudo-dirigent. Daar kreeg hij zijn regencape te pakken. Zijn collega van de andere kant kwam hem te hulp en had nu ook zwart velours tussen zijn vingers. Inspecteur Cleveland had het gehele tafereel gadeslagen en maakte nu ook aanstalten om zich in de gang van zaken te mengen; Wat had al dit tumult te betekenen op die galerij?! ..Reinart moest koste wat kost zorgen dat hij uit de greep van die twee kwam en naar de noordoost-toren. Hij bukte zich snel voorover, stapte met een harde ruk achterwaarts, schoot uit de regencape die zij vasthielden waarbij ook zijn hoed afvloog en was los!.. Helaas helaas ,..tot ontzetting van alle omstanders hield Reinart geen rekening met het slappe afzetkoord op kniehoogte tussen de sjieke paaltjes, struikelde en buitelde achterover in de richting van 'The Patriot' van Jan Vermeer die veel te laag hing,..er tegenaan en, ..dwars erdoor heen!! Met ingehouden adem keek men naar de flarden van het middeleeuwse schilderij dat zich min of meer weer gesloten had. Pseudo-dirigent Reinhart was als bij toverslag verdwenen. Beatrice viel in katzwijn en moest door omstanders op de dichtsbijzijnde divan gelegd worden. De Wurlitzer was abrupt gestopt met spelen. ..

Iedereen stond als aan de grond genageld naar het geruineerde meesterwerk van Vermeer te kijken. De twee incasseurs zagen wel in dat ze nu iets meer problemen hadden dan de dirigent-professor die ze buiten hun boekje om staande hadden willen houden. De ramp leek compleet voor Wildesbrough Castle na een avond die een ommekeer leek te zijn. Vanaf de begane grond achter de Wurlitzer had Richard Robertson in de toneelspiegel alles waargenomen en probeerde nu een antwoord op de vraag te vinden wat op dit moment het beste was om te doen. Dat antwoord kwam even plotseling van achter zijn rug; 'Hallo Richard ,waarom treuzel je?!' ..Robertson draaide zich schielijk om en stond perplex tegenover zijn toneelknecht. 'Reinhart',..'waar kom jij opeens vandaan?!' ..reageerde Robertson verbouwereerd. 'Ik heb een toeristische route binnendoor genomen' ..beantwoorde Reinart de vraag. 'Gelukkig had ik mijn benzine-aansteker bij me om bij te lichten, anders was ik er niet uit gekomen', ..'Kom, wegwezen nu!' ...

Op de eerste verdieping bij de schilderijen was het de nuchtere inspecteur Cleveland die het initiatief nam; 'Ladies and gentlemen,..als genodigde functionaris van de FBI van het hoofdbureau New York vraag ik u allen de rust te bewaren',..'Als de weers'omstandigheden het toelaten verzoek ik de gastbezoekers het kasteel ordelijk te verlaten.

Iedereen die functioneel is binnen de kasteel-organisatie verzoek ik voorlopig binnen te blijven, en graag wil ik de waarnemend manager en secretaris hier hebben'. Het noodweer was inderdaad even wat minder geworden. Mensen dropen af richting huis onder de paraplu's nadat de hoofdrol-zangeres toch nog wat handtekeningen uitdeelde. Daar arriveerden de voorlopige manager al met zijn secretaris bij de volkomen vernielde 'Patriot' met gezichten als waxbeelden.

Inspecteur Cleveland keek beurtelings Carl Lawrence en Millner aan met gefronste wenkbrauwen;.. 'Ik ben beslist geen kunst-expert heren, maar 'de Patriot' is toch al zo beschadigd dat er nu waarschijnlijk niets meer op tegen is om het aan te raken. Wilt u zo vriendelijk zijn het van de muur te nemen en opzij te zetten. Ik wil nu direct en 'pro-deo' toch even een klein onderzoekje instellen achter het schilderij'. Het ontging niemand dat er enig sarcasme in de stem van de FBI'man klonk. .. 'Help me even Millner', vroeg Carl Lawrence zijn gewezen boekhouder die zoals altijd zonder iets te zeggen met tegenzin instemde. ..

Het gehavende schilderij werd van de muur genomen en opzij gezet waardoor een rechthoekige toegang van iets meer dan anderhalf vierkante meter naar een krappe duistere ruimte zichtbaar werd.

- 'Millner, breng me alsjeblieft een gaslamp', vroeg Cleveland. Weer stilzwijgend gaf Millner gehoor hieraan en kwam even later met de gevraagde looplamp terug. - 'Mag ik de vrijheid nemen deze geïmproviseerde 'onderzoeks-commissie' voor te gaan?.. vroeg Cleveland met gespeelde beleefdheid en nogsteeds hetzelfde ondeugende ondertoontje aan het collectief rondom hem. Carl Lawrence stemde met een nors knikje en quasi loyaal handgebaar daarmee in. De inspecteur hield wel van dit soort onverwachte omstandigheden in het leven al wenste ook hij natuurlijk dat het waardevolle schildersdoek buiten schot was gebleven, maar men moest de situatie nu eenmaal accepteren zoals het was. Het viel hem vreemd genoeg op dat Lawrence en Millner niet erg aangeslagen leken door de kunst-catastrofe zoals wel Beatrice die weer bij haar positieven kwam. ..

Cleveland stapte het donkere gat in, op de voet gevolgd door Carl Lawrence en Millner. Meteen glipten er nog een paar nieuwsgierigen mee ,een journalist met zijn fototoestel paraat en ook de twee incasso-beambten sloten na elkaar even aangekeken te hebben snel aan. De rij werd gesloten door enkele liefvallige jongedames die de spanning ook wel konden waarderen.

De ruimte bleek een rechthoekig trappenhuisje wat verticaal-centraal aan de binnenkant van de oostzijde door het pand liep achter de schacht van de open haard. Cleveland voelde zich het meest aangetrokken om eerst naar beneden te gaan, naar boven was hem al het een en ander bekend en dat kwam nog wel. Zijn gevoel zei; eerst naar beneden en ..alert zijn! ...

De gaslamp voor zich uit houdend daalde inspecteur Cleveland met het bonte gevolg achter zich de trapjes af. Hij merkte dat hij de begane grond voorbij ging en kwam na nog enkele trapjes in een koel keldervertrek. Hij liet de gaslamp rondschijnen en stelde vast dat de Crypte knap uitgehouwen was in de harde rotsgrond onder het pand. Enkele meters verderop, wat meer naar 'noord-binnen', kwamen zij bij een zware eikehouten toegangsdeur aangebracht in een indrukwekkende gewelfboog. -'Hier hebben bouwvakkers van weleer aardig wat zweetdruppeltjes verloren',...merkte hij geheimzinnig op tegen Lawrence en Millner, die geen van beiden reageerden. Toen keek hij met opgetrokken wenkbrauwen Millner aan; -'U lijkt niet erg verrast door deze archeologische ontdekking Millner',...probeerde Cleveland opnieuw. -'Als ik iets van waarde kan toevoegen hoort u het wel',...antwoorde Millner droog. Cleveland beeindigde de dialoog met een glimlachje en een paar knikjes. Hij stond nu voor de deur, nam de gesmede klink ter hand en opende de deur langzaam, ..verder en verder, maar bewaarde instinctief toch enige afstand en hield rekening met het onvoorziene, ..want dat ging komen.

De razende golven van de oceaan klonken opeens dichtbij en hij voelde de tocht der oceaانwind. ..

Cleveland gaf de zware deur een stevige zet die naar binnen geheel open zwaaide. Hij paste nu goed op zijn tellen omdat het hem opviel dat de oude scharnieren goed gesmeerd draaiden zonder enig bijgeluid. Terwijl de anderen over zijn schouders meekeken liet hij met gestrekte arm het licht van de gaslamp naar binnen vallen en stapte behoedzaam de granietgrauwe ruimte in die de centrale crypte onder het kasteel bleek van ongeveer 12x12 meter. Aan de overzijde-links zagen zij nog eenzelfde deur die daar welzeker doorgang verschafte naar nog een ander trappenhuisje door de binnenfront-zijde van het kasteel. In de andere hoek rechtsboven onderscheidde men een groot luchtrooster van een ventilatie-schacht.

Het groepje stond nu in het midden van de ruimte.

In de zuid- en noordzijde van de crypte bevonden zich open-gangen die zowat onder de lengte-hartlijn van het kasteel doorliepen tot achteraan de kasteelzijdes. Cleveland scheen nu eerst de zuidelijke gang in van ruim 20meter lang. Achteraan onderscheidde hij een stenen trapje naar een horizontaal rechthoekig luchtrooster waar doorheen takken van struiken naar binnen groeiden. Links daarvan bevond zich een ruim open-gewelf met uitgehouwen traptreden nog verder naar beneden waar vandaan ook het geluid van de oceaan klonk en van vallend water.

...

Cleveland wende zich nu plotseling tot Millner die daardoor overompeld leek; -'Millner ,u bent de specialist bij uitstek die weet hoe dit bouwkundig meesterwerk in elkaar zit, maar waarschijnlijk voelt niemand van ons voor een complete rondleiding in deze nachtelijke uurtjes. Waar loopt dat laatste trappengewelf naar toe?!'..zijn toon klonk als een bevel. ..~'Het is een uitgehouwen schacht naar zee-niveau waardoor ook alle afwatering van het kasteel loopt '..antwoorde Millner toegeeflijk die wel inzag dat Cleveland hem door had. ..~'Het was vroeger tevens de bedoeling dat even voor het keren van 'hoog-tij' 18'eeuwse mariniers uitgewisseld werden naar de schepen, maar dat moet niet zonder ongelukken gebleven zijn met de constant ruwe golven'.

-'Dat kan kloppen',..stemde Cleveland in terwijl de groep ademloos meeluisterde. -'Het is bekend dat hier een 18'eeuws mariniers-garnizoen was gehuisvest'. ..-'Gaan we nu naar de andere kant'..

Met het groepje weer achter zich aan stond Cleveland nu voor de noord-gang van de crypte. Deze gang was niet een exact spiegelbeeld van de zuid-gang. Het geluid van de oceaan klonk hier niet van achteruit en daar was dus geen schacht naar zeeniveau, wel ook aan het eind eenzelfde gemetseld trapje naar een luchtrooster. Na enkele meters in de gang hield Cleveland zich opeens stil en pasten de anderen zich meteen aan. Er ontwaarden zich een viertal zware eikehouten deuren in gewelfbogen, twee maal twee tegenover elkaar in beide zijden van de gang. Na even bedachtzaam de situatie in ogenschouw te hebben genomen wende hij zich nu tot de incasso-chef; ..-'Wilt u even de lamp overnemen en terug lopen tot enkele meters om de hoek zodat deze gang verduisterd blijft?!' Zich afvragend waar dat goed voor zou zijn deed de ambtenaar wat de inspecteur vroeg. ..-'Komen we er nog wel uit als het gaslicht uit gaat?..'klonk een nerveus damesstemmetje van

achteruit het groepje. ..-'Met zo'n goede gids als Millner bij ons mag dat ook in het donker geen probleem zijn'..merkte Cleveland weer op een manier op die Millner nu duidelijk begon te irriteren. Cleveland liep nog enkele passen door in de nu bijna aardedonkere gang en daarna viel even een doodse stilte gevolgt door een zucht van verbazing. ...

Iets verderop bij de tweede deur links kwam duidelijk licht van binnenuit onder de kier van de deur door. -'Juist', mompelde Cleveland na wat passen terug te hebben gemaakt en alsof hij iets ondefinieerbaars bevestigde. ..-'Onze lampiondrager kan weer terug komen en vanaf nu wil ik absolute stilte'. ..

Cleveland nam de gaslamp terug van de ambtenaar al had hij de komende ogenblikken liever de beide handen vrij gehad, maar het was niet anders onder de gegeven omstandigheden. Iedereen moest ruim achter hem en terzijde blijven. Hij verwijderde handig en snel het matte lampglas, zette de 'pit' op de hoogste stand en verrijkte het mengsel met extra zuurstof zodanig dat het heldere witte licht onverdraagbaar werd voor de ogen. Hij moest snel zijn nu want de lamp hield dit niet lang vol waardoor ze in het aardedonker zouden komen te staan. Met de linkerhand richtte hij op ooghoogte de sterke lichtbundel recht op de deur die hopelijk niet op slot zat ,de kans daarop was klein omdat bij de vorige deur dat ook niet het geval was. Met een snelle handeling opende hij de klink en duwde de deur met de rechtervoet hard en wagenwijd open, meteen iets naar rechts wijkend zodat het felle licht recht door de deuropening viel.

...Behalve Cleveland stond iedereen perplex.

Tierend en onvermoeibaar beukten ondertussen de razende golven in aanzwellende series tegen de uitdagende klippen die geen krimp gaven. De weersomstandigheden waren weer verslechterd, alsof ook de natuur-elementen de sfeer in dodenhuis aanvoelden en zich aanpasten. ...

"Weg jullie!..indringers!"..siste de stem van de monnik in donkerrode mantel met capuchon over het hoofd die twee gekruiste degens voor zich hield, maar meteen met zijn linker elleboog zijn ogen moest afschermen voor de verblindende gaslamp die Cleveland op hem gericht hield. De deur was rakelings langs hem gegaan. ..~'Dat ..dat is dezelfde stem die ik een jaar geleden hoorde in de geheime gang '..liet Patricia Smith zich ontvallen uit het groepje. Met een bedenkelijk gezicht

zette Cleveland nu eerst de gaslamp lager voordat deze het begaf en gaf deze zonder om te kijken over aan Millner. ..-'Mag ik weten met wie ik de eer heb..?',sprak de inspecteur de middeleeuwse creatuur met touw om het middel vragend aan. ..'Niemand passeert de laatste der rode tempeliers die de schat bewaart'..siste hij verder.

..-'Ik merk al beste vriend dat wij het niet met elkaar eens zijn'..hervatte Cleveland de conversatie, ..'Mijn naam is inspecteur Cleveland van de FBI en ik raad je aan onmiddellijk die degens te laten zakken, anders ben ik genoodzaakt mijn dienstpistool tevoorschijn te halen en je in de boeien te slaan'. ..'Weg die degens ..en die kap van je hoofd!' ..-'Doe wat de inspecteur zegt Daniel'..kwam Carl Lawrence nu naar voren getreden. ...

De 'tempelier' gaf wijfelend gehoor aan de opdracht en ontdeed zich van zijn capuchon,..een nog jonge man van rond de dertig.

.....

Cleveland wende zich nu met een doordringende blik tot Carl Lawrence; ..-'Wat heeft dit te betekenen?..meneer Lawrence..?'

.....

'Ik wacht op uw antwoord Lawrence..', zette Cleveland zijn vraag kracht bij.

..-'Dit is Daniel Ross ,een vroegere kasteelknecht van Jonathan Wend'. ...

-'Gaat u voor naar binnen Lawrence,..ik ben reuze benieuwd wat uw middeleeuwse conciërge hier in beheer heeft'. ..~'Alles in dit kasteel is ons wettig eigendom'..merkte Lawrence venijnig op die nu ook genoeg kreeg van de provocerende manier van spreken van Cleveland. ..-'Zegt iemand van niet?..'hield Cleveland weer het laatste woord die er kennelijk een 'good sport' van maakte. De 'rode tempelier' Daniel Ross week achteruit maar hield de groep in de gaten die het besloten keldervertrek binnen stapten waar het vreemd genoeg behaaglijk was dankzij enkele heetwater-radiatoren. Er brandde ook een centraal gaslicht op de spaarstand waardoor het schemerig bleef. ..-'De deur achter u dicht alstublieft!..'commandeerde Daniel Ross naar de laatste die binnen kwam om duidelijk te laten merken dat hij hier nog steeds de baas was. ..-'Er mag hier geen zeelucht naar binnen komen'. Na een ogenblik weer met zijn karakteristieke wenkbrauwen omhoog liet Cleveland de looplamp rondschijnen door de kelderruimte en volgde wederom grote verbazing. In het licht van de looplamp ontwaarden zich

aan de noordelijke wand van het vertrek drie schilderijen. Drie 'Jan Vermeers' die in volgorde van links naar rechts exact gelijk waren aan de drie exemplaren op de eerste verdieping ; "De Alt", "De Patriot" en de "Wetenschapper". ...

Het was wel duidelijk dat het hier om drie authentieke Vermeers ging, maar hoe zat het dan met de drie werken boven op de kunstgalerij waarvan de middelste inmiddels was gedevalueerd tot poetskatoen.

..'Ik zei al dat ik geen kunstexpert ben', sprak de als eerste van de verbazing bekomen Cleveland manager Carl Lawrence aan,..'maar u gaat ons nu toch zeker niet proberen wijs te maken dat Jan Vermeer dubbele exemplaren vervaardigde omdat hij teveel vrije tijd had?!

..~'Dit zijn originele Vermeers ,die drie boven op de galerij zijn duplicaten'..beantwoorde Lawrence de vraag luchtig zakelijk.

-'Wel wel,..kijk eens aan'..peinsde Cleveland hardop,..'Dit kon wel eens licht werpen op veel onopgeloste vraagstukken'..

~'Zoals?..'

-'Het waren dus deze drie kunstwerken waar Robert Riggner op uit was'..

~'Niet alleen Robert Riggner'..

-'..en daarom dus liet Jonathan Wend in 1937 een aanvang maken met de renovatie en modernisering van de sanitaire installatie,..om hier een geklimatiseerde ruimte in te richten voor de opslag van deze kapitale meesterwerken!' ...

-'Ik vraag me af van waar de vervalsingen komen en wie ze maakte'..overpeinsde Cleveland verder, -'..en het was buitengewoon slim van Jonathan Wend om met een valse Vermeer de toegang naar de originelen af te dekken'. 'Zonder de struikelpartij van die 'nepdirigent' was niemand er ooit erachter gekomen ..dat er nog iemand hier in de kelder zat'.

Cleveland wende zich nu wederom met een doordringende blik streng tot Carl Lawrence; -'Waarom heeft u de aanwezigheid in het kasteel van Daniel Ross verzwegen bij de verhoren gedurende de laatste zaak?!

~'Dat was niet in het minst relevant voor die zaak',..antwoorde Lawrence nog steeds even beheerst. '..Daniel is een goeie jongen die geen enkele blaam treft',..'Hij heeft een eigen appartement in Wildesbrough Village als officieel woonadres en doet hier alleen maar trouw en prima zijn technisch onderhoudswerk, soms op onregelmatige werktijden'.

..-'Niet relevant zegt u?..niet relevant? ,..voor die twee die tot de elektrische stoel veroordeeld zijn niet!..als u dat bedoelt heeft u gelijk, ..maar de vooroorlogse zaak is niet ten volle opgelost door mijn collega Hoover en kan ik mij niet aan de indruk onttrekken dat de handelwijze met deze schilderijen geen zuivere koffie geweest is, hoe pijnlijk dat ook ligt voor u meneer Lawrence'. ...

~'Er is niemand die nog iets van enig belang kan toevoegen aan al het voorgaande en wens ik dat we nu allen terug naar boven gaan, het is diepe nacht'..waarmee Lawrence aangaf dat hij de late rondleiding zo snel mogelijk wilde beeindigen.

..-'We gaan terug naar boven meneer Lawrence, het is tijd voor een ieders nachtrust, maar ik zie na deze boeiende avond reden genoeg om in samenspraak met de hoofdofficier van de FBI de gouverneur van de Staat NewYork te adviseren de zaak van 1939/40 te laten heropenen. Houdt u er rekening mee dat op last van de gouverneur een hoorzitting zal volgen omdat het nieuw licht kan werpen over die duistere periode'.

..~'Ik zal er voor zorgen dat alle betrokkenen beschikbaar zijn'.

..-'Dat raad ik u dringend aan Lawrence',..'We gaan nu'.

Cleveland wende zich nog een laatste keer tot tempelier Daniel Ross; ..-'Beste vriend,..als ik je nog een enkel advies mag geven om ervoor te zorgen dat je schilderijen in waarde toenemen in plaats van verminderen..

..~'Dat is ..?'

..'tochtstrip onder die deur!'

Meer en meer donkere onweerswolken pakten zich samen boven Wildesbrough Castle.

Einde van de vierde serie.

Bovenstaande bijdragen zijn mogelijk gemaakt door Dhr. J. de Boer.